

kaup? Mis sa kardad minnoga föitma tulla; sinno täi on viist üls lammitsjalg, et sa ei julge temmaga välja tulla, agga minno hobbone on kui lind, tedda ei sa huntgi sinni. Juhhan olleks hea melega ärra läind, et waenlassest lahti saaks, agga teised keik hallasid tedda naerma ja pilksama, et ta ni arg olla. Mis Juhhanil muud tehha, kui minne wöido ajama. Täi sai aiste wahhele pandud, ja wanna runna siddus Juhhan külla mehhe wanfre külge sinni, et mitte tüssiks ei olleks. Pütsid möllemad minnema. Kus Juhhan lippas liggi werst maad teise ette; liina watter kommistas omma rojoga tuhhatnelja tagga järrele, agga ei mees jaand liggi. Wenne turrul pöras Juhhan ümber ja tulli teise wasto. Noh, felle hobbone nüüd wöitis? las tahhad weel föita? tüssis Juhhan pilgates. Ei ma ennam siumuga föida; lähme nüüd, ma malsan fusse, mis ma lubbasin. Juhhan läks kaasa. Kümmne puddelid ollut sai lava peale lantud ja mehhed hallasid sure kärraga märjulest pruulima. Mönni suutais punnast wiina sai fa ärra jodud. Juhhani pea sai joaks; midda rohkem ta märga wasto wöitis, sedda maggu sam se tal mellsis. Trahteri tubba olli ladaliissi murdo täis, et panne puu püstti, ärra sa karda, et ta mahha langeb. — „Kus se liina issand on, felle terwist meie jome?” nenda pärris Juhhan wöeraste käest. Ei liina issandad pölnud kusgil

nähha. „Mis meil temmasti pudu?” ütles üls nende seast, kes ilma passumatta mönne hea kloofi täie föhto wallanud, ja jäalle käppa välja sirkutas puddeli fallale. Ollut loppes pea otsa. Juhhan otas veel tüttise aega, kas liina wattert nähha, ja Jummalaga jätkta saaks, agga pölnud sedda meest ennam nähha egga kuulda. Pois aiffas minnema, ja kommistas eesimisse sammo peält ford wasto lauda, teine wasto tooli. „Ütse mis liisatus se on, ei saa ennam öiete jalla peäl seista; las se on seadus? Mis sa tahhad tehha? tulle appi! egga ma seia wöi jäda, mis ma siin teen, siin on jo trahter, trahteris istuvad joma mehhed, minna pööle joma mees, ma lähhen siit ärra, — saaks ma agga wanfre peale, siis mul pölleks wigga. Wata, wata! kui se wanna puunane mehhe mahha lüssab! olleks ma willets mitte sedda punnast mellsind, egga ma siis wässind olleks!” Küll olli mees päivis, enne kui öue sai! „Noh! kus mo hobbone on?” tüssis Juhhan meeste käest, kes ulse ees jändasid. „Mis meil siimo hobbosegaga teggemist, egga meie sinno hobbose wahhid olle, et ja meie peale kärgatad.” Juhhanil olli ni paljo arro veel, ärramöista, et wöeral innimestel temima hobbosegaga tööste mitte teggemist ei olnud, ja hallas jellepärrast isse ümberivotama, kas täftu silma saaks. Tätkusi olli seäf tüü, agga mitte Juhhani täffu, sedda pölnud leida. Tuifudes pugges ta